

C. B. DREWES

DE LUCHTBALLON

De paraplu van kabouter Kwik was stuk. Als het regende druppelde het water er door en werd Kwik helemaal nat. Daarom ging hij een nieuwe paddestoel zoeken, die hij als paraplu gebruiken kon.

Hij vond er geen, die naar zijn zin was.

De ene was te groot. De andere was te klein en een derde was niet mooi genoeg.

Juist besloot hij om maar naar zijn huisje terug te gaan, toen hij iets heel vreemds zag.

Een bol, rood ding zwaaide heen en weer. Dat vreemde ding zat aan een struik vast. Nog nooit had Kwik zo iets gezien. Was het een bloem? Waar was dan de stengel? Waar waren de blaadjes? Neen, een bloem was 't niet. Was het dan een beest? Nee, want 't had geen poten.

Hij keek en keek en toen zag hij, dat het bolle, rode ding aan een touwtje vast zat. Wat zou het toch zijn?

Flug liep Kwik naar zijn vriendjes en riep: „Knoon en Groon komen jullie eens kijken: Er zit een rooie bol in een boom!”

„Een rooie bol?” riepen ze allebei terwijl ze haastig kwamen aanlopen. Nee, zij wisten ook niet wat het was. Druk stonden ze er over te praten, wat het toch wel kon zijn, toen kabouter Weetal er aan kwam.

Zodra hij het ding zag, riep hij: „Hoe komen jullie aan die luchtballon?”

„Luchtballon?” riepen de drie kabouters.

„Is dit een luchtballon?”

„Ja,” zei Weetal.

„Anneke van de boswachter had er gisteren een.”

„Kan je daarmee de lucht ingaan?” vroeg Kwik.

„Ja,” zei Weetal.

„Je gaat er heel hoog de lucht mee in.”

„Dat zou ik wel graag willen,” zei Kwik en hij keek verlangend naar de ballon. Toen trok hij eens aan het touwtje. Nog eens en nog eens trok hij. En voordat hij wist, wat er gebeurde, zweefde hij al met de ballon naar omhoog. Al hoger en hoger zweefde hij. Het touw hield hij stevig vast, maar erg prettig vond hij 't niet. Wat sneed dat touw in zijn handjes en dat deed pijn. Loslaten durfde hij het niet, dan zou hij naar beneden vallen. Hij moest 't wel vasthouden. Waar zou die ballon heen zweven? Zou hij ook nog wel eens naar beneden gaan? Was hij er maar goed en wel af en stond hij maar weer op de grond. Waar waren zijn vriendjes nu? Hij keek eens naar beneden, maar Knoon en Groon zag hij niet meer. Voort ging de ballon, aldoor maar voort. Ach, wat deden zijn handjes een pijn. Kon hij het touw maar om zijn lijfje vast binden, maar dat ging ook niet. Was hij toch maar niet aan dat touw gekomen. Au, wat een pijn!

Daar zag hij een huis. Hij kwam er al dichterbij en dichterbij. Leek het huis van de boswachter wel. Kon die hem er maar afhaken.

Ging de ballon dalen? Leek het maar zo of was 't werkelijk zo? Ja, ja, het was zo.

Gelukkig! de ballon daalde en daalde.

Daar liep Anneke van de boswachter met haar poppenwagen.

„Anneke! Anneke!” riep Kwik.

Anneke stond stil en keek om zich heen.

Wie riep daar? Weer hoorde ze „Anneke! Anneke!”

Toen keek ze omhoog en zag haar ballon met de kabouter er aan. Van verbazing ging haar mondje wijd open. Met allebei haar handjes greep ze het touw van haar ballon.

„O, kaboutertje,” riep ze. „Wat aardig van je om mijn ballon terug te brengen. Wist je, dat die van mij was?”

Zodra Anneke het touw van de ballon vast had, sprong Kwik op de grond en liep hard weg.

Toch hoorde hij nog, dat Anneke riep: „Dank je wel, hoor. Morgen breng ik je wat lekkers.”

Maar Kwikkie maakte dat hij gauw in zijn huisje onder de dikke boom kwam.

De volgende dag vond hij bij zijn huisje een potje honing staan.

Dadelijk begreep hij, dat Anneke dat daar voor hem neergezet had.

Hij hield dol veel van honing en proefde eens uit dat potje. Heerlijk smaakte het hem en voor een ogenblik vergat hij zijn pijnlijke handjes.

Vliegen wil hij nóóit meer!

